

Sygnatura akt: V GC 2154/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

K., dnia 23.08.2018 r.

Sąd Rejonowy w Kaliszu w V Wydziale Gospodarczym w składzie:

Przewodniczący: SSR Robert Roliński

Protokolant: Alicja Pomykała

po rozpoznaniu w dniu 09.08.2018 r. w K.

na rozprawie sprawy

z powództwa: (...) Sp. z o.o. z/s w O. W..

przeciwko: (...) Sp. z o.o. z/s w N.

o zapłatę

- zasądza od pozwanego **(...) Sp. z o.o. z/s w N.** na rzecz powoda **(...) sp. z o.o. z/s O. W..** kwotę 39 921,62 zł (trzydzieści dziewięć tysięcy dziewięćset dwadzieścia jeden złotych 62/100) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi od kwoty 39 744,00 zł. od dnia 06.02.2016 r. do dnia zapłaty,
- zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 5 614,00 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania, w tym kwotę 3 617,00 zł. tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego,
- nakazuje pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa (Sądu Rejonowego w K.) kwotę 437,96 zł. tytułem zwrotu wydatków .

Sygn. akt V GC 2154/17

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 29 sierpnia 2017r. powódka (...) sp. z o.o. z/s w O. wniosła o zasądzenie od pozwanego (...) Sp. z o.o. z/s w N. kwoty 39.921,62 zł. wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi od kwoty 39.744 zł od dnia 06 lutego 2016r. do dnia zapłaty, a także kosztami postępowania, w tym kosztami zastępstwa procesowego wg norm przepisanych wraz z kwotą 17 zł. z tytułu opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

W uzasadnieniu pozwu pełnomocnik powódki podniósł, że powódka nabyła od firmy (...) Sp. z o.o. z/s w W. w następstwie przelewu wierzytelności, wierzytelności wobec pozwanego wynikającą z tytułu nieuiszczonej kwoty, której dotyczy pozew, a która wynika z faktury. O fakcie zawarcia umowy o powierniczym przelewie wierzytelności i windykacji roszczeń pozwany został zawiadomiony. Wierzytelność wynika z usługi. Powódka po nabyciu wierzytelności przesłała pozwanemu wezwanie do zapłaty kwoty, której pozew dotyczy. Pozwany nie zapłacił dochodzonej pozvem kwoty, na którą składa się kwota 39.744 zł. należności głównej oraz kwota 177,62 zł. stanowiąca równowartość 40 euro i będąca rekompensatą za koszty dochodzenia należności.

(pozew k. 1 akt)

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym w dniu 31 sierpnia 2017r. Sąd Rejonowy w Kaliszu V Wydział Gospodarczy w osobie Referendarza Sądowego, w sprawie o sygn. akt V GNC 3707/17, orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty, który został nadany w ustawowym terminie pozwany zaskarżył nakaz zapłaty w całości. Wniósł o oddalenie powództwa w całości. Ponadto wniósł o zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów procesu, w kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

W uzasadnieniu sprzeciwu pełnomocnik pozwanego podniósł, zarzut nieważności umowy o powierniczym przelewie wierzycelności oraz zarzut nieudowodnienia istnienia wierzycelności objętej pozwem.

W uzasadnieniu pełnomocnik pozwanego wskazał, iż z uwagi na brak prawidłowej reprezentacji cedenta przy zawieraniu umowy z powódką, cedent oraz powódka nie zawarli skutecznie przedmiotowej umowy, a wierzycelność będące przedmiotem umowy nie została przelana na powódkę. Tym samym powódka nie posiada legitymacji czynnej w niniejszym procesie. Ponadto powódka nie przedstawiła jakichkolwiek dowodów zarówno na okoliczność zawarcia umowy o roboty budowlane, ani też na okoliczność rzeczywistego wykonania tych robót przez cedenta oraz ich przyjęcia przez pozwanego. Poza tym powódka nie wskazała podstaw sporządzenia korekty do faktury wystawionej pierwotnie na R. K..

(sprzeciw od nakazu zapłaty k. 43-48 akt)

W odpowiedzi na sprzeciw od nakazu zapłaty pełnomocnik powódki podtrzymał swoje stanowisko wyrażone w pozwie, wskazując ponadto, że generalny wykonawcą na budowie przy ul. (...) róg (...) w W. była firma (...), natomiast cedent był podwykonawcą firmy (...) Sp. z o.o. z/s w N.. Prace zostały wykonane zgodnie ze sztuką budowlaną i zostały odebrane przez generalnego wykonawcę. Wbrew twierdzeniom pozwanego umowa zawarta pomiędzy cedentem a powódką jest ważna bowiem podpisujący umowę z ramienia cedenta J. D. był członkiem zarządu i posiadał pełnomocnictwo od zarządu do dokonania konkretnej czynności. Ponadto umowa cesji została konwalidowana na mocy umowy sprzedaży udziałów. Przyczyną skorygowania faktury był fakt ustalenia prawidłowego podmiotu zobowiązanego do zapłaty faktury.

(odpowiedz na sprzeciw od nakazu zapłaty k. 72-73 akt)

Sąd poczynił następujące ustalenia faktyczne:

Powódka (...) sp. z o.o. z/s w O. jest wpisana do rejestru przedsiębiorców prowadzonego w ramach Krajowego Rejestru Sądowego pod numerem (...).

(dowód: informacja odpowiadająca odpisowi aktualnemu z KRS k. 31-34 akt)

Pozwany (...) Sp. z o.o. z/s w N. jest wpisany do rejestru przedsiębiorców prowadzonego w ramach Krajowego Rejestru Sądowego pod numerem (...).

(dowód: informacja odpowiadająca odpisowi aktualnemu z KRS k. 51-56 akt)

(...) Sp. z o.o. z/s w W. na podstawie ustnej umowy zawartej z pozwanym wykonał prace glazurnicze polegające na położeniu płytek na kłatkach schodowych i balkonach, w budynku położonym na rogu ul. (...) w W.. Zleczone prace zostały wykonane w całości. W trakcie wykonywania prac pojawiły się usterki, które zostały usunięte. Cedent oraz pozwany uzgodnili wynagrodzenie za wykonane prace na kwotę 43.950 zł. netto. Po uwzględnieniu zaliczki przekazanej pracownikowi cedenta w kwocie 136 zł. oraz zaliczki przekazanej cedentowi w kwocie 7.000 zł. do zapłaty pozostała kwota 36.800 zł. netto plus 8% podatek VAT czyli kwota 39.744 zł brutto. Pozwany nie zapłacił cedentowi w/w kwoty.

Generalnym wykonawcą na w/w inwestycji była firma (...) natomiast podwykonawcą była (...) Sp. z o.o. Równolegle cedent wykonywał prace na budowie w T. na zlecenie pozwanego.

(dowód: informacja odpowiadająca odpisowi aktualnemu z KRS k. 48-53 akt;

wyrok wraz z uzasadnieniem k. 185-191 akt sprawy V GC 1208/16

zestawienie k. 114 akt;

protokoły k. 126-135 akt;

zeznania świadka J. D. e-protokół z dnia 10.04.2018r.

00:12:41- 00:22:02 min;

zeznania świadka M. Ł. e-protokół z dnia 10.04.2018r. 00:27:09-00:30:17

min;

zeznania świadka D. S. e-protokół z dnia 10.04.2018r. 00:48:29-

00:52:36 min;

zeznania świadka J. P. e-protokół z dnia 10.04.2018r. 00:35:27 min;

zeznania świadka D. W. e-protokół z dnia 10.04.2018r. 00:40:23-00:46:30

min;

częściowo zeznania prezesa zarządu pozwanego R. K. e-protokół

rozprawy z dnia 09.08.2018r. 00:05:12-00:28:21 min)

W dniu 29 stycznia 2016r. (...) Sp. z o.o. z/s w W. wystawiła fakturę VAT nr (...) za ułożenie gresu na klatkach schodowych nr 2,6,7 oraz balkonach klatki 2 i 7. Faktura ta została wystawiona na dane (...) R. K. (...)-(...) N. ul. (...). Z kolei w dniu 01 lipca 2017r. cedent wystawił fakturę korygującą wskazując jako nabywcę pozwanego. Pozwany w dniu 26 lipca 2017r. poinformował cedenta, iż nie uznaje korekty oraz jakiegokolwiek wierzytelności w związku z czym odsyła faktury bez księgowania.

(dowód: faktura VAT wraz z korektą k. 25,26 akt;

pismo wraz z potwierdzeniem nadania k. 63,64 akt)

W dniu 07 lipca 2017r. powódka (...) Sp. z o.o. z/s w O. zawarła z (...) Sp. z o.o. z/s w W. umowę o powierniczym przelewie wierzytelności i windykacji roszczeń. Przedmiotem umowy było określenie zasad powierniczego przelewu (cesji) wierzytelności tj. przeniesienie przez powierzającego na rzecz przejmującego wymagalnej wierzytelności przysługującej powierzającemu wobec pozwanego w celu jej wyegzekwowania od dłużnika na zasadach określonych w umowie. Stosownie do w/w umowy powierzający oświadczył, że przysługuje mu względem dłużnika (...) Sp. z o.o. z/s w N. bezsporna i wymagalna wierzytelność na kwotę 39.744 zł. wynikająca z faktury i oświadczenia. Umowę za cedenta podpisał J. D. pełniący w spółce w tym okresie funkcję członka zarządu oraz dysponujący stosownym pełnomocnictwem prezesa zarządu M. O..

(dowód: umowa o powierniczym przelewie wierzytelności i windykacji roszczeń k. 2-5 akt;

załącznik nr 1 k. 6 akt;

oświadczenie k. 24 akt;

pełnomocnictwo k. 7 akt;

informacja odpowiadająca odpisowi aktualnemu z KRS k. 57-62 akt)

W dniu 11 lipca 2017r. M. O. sprzedał J. D. oraz M. D. swoje udziały w spółce (...) Sp. z o.o. z/s w W.. Na podstawie uchwały z dnia 10 lipca 2017r. J. D. został powołany na stanowisko prezesa zarządu w/w spółki. Do składania oświadczeń i podpisywania w imieniu spółki w zakresie praw i obowiązków niemajątkowych i majątkowych spółki w przypadku zarządu jednoosobowego –jednoosobowa; w przypadku zarządu wieloosobowego Prezes Zarządu samodzielnie.

(dowód: umowa sprzedaży k. 8-10 akt;

akt notarialny k. 11-21 akt)

Powódka zawiadomiła pozwanego o przelewie wierzytelności i jednocześnie wezwała go do zapłaty kwoty 43.829,47 zł., na którą składała się kwota należności głównej w wysokości 39.744 zł. oraz odsetki. Pozwany odebrał w/w dokumenty w dniu 31.07.2017r.

(dowód: zawiadomienie o przelewie wierzytelności k. 27 akt;

potwierdzenie odbioru k. 23,28 akt;

wezwanie do zapłaty k. 22 akt)

Kurs waluty euro w dniu 30 stycznia 2015r. wynosił 4,2081 zł.

(dowód: Tabela nr (...) k.29 akt)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego w postaci dokumentów. Ponadto sąd ustalił powyższy stan faktyczny w oparciu o zeznania świadków M. Ł., D. S., J. P. , D. W. J. D. bowiem w sposób spójny i rzeczowy uzupełniły materiał dowodowy oparty na dokumentach.

Nadto Sąd poczynił ustalenia faktyczne na podstawie zeznań prezesa zarządu pozwanego R. K., jednakże tylko w części, w jakiej były zgodne z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym. Natomiast Sąd odmówił wiary zeznaniom w/w osoby, w części dotyczącej jego twierdzeń, że sam wykonał naprawę od 4-5 balkonów, gdyż J. D. nie stawiał się w celu ich naprawy bowiem nie tylko nie znalazły one potwierdzenia w zgromadzonym materiale dowodowym, ale wręcz są z nim sprzeczne przede wszystkim są sprzeczne z zeznaniami świadka M. Ł.-majstra budowy oraz D. W.-kierownika budowy, którzy wprost zeznali, iż stwierdzone usterki zostały usunięte przez pana D. oraz jego pracowników. Poza tym Sąd nie dał wiary zeznaniom w/w osoby, iż pozwany poniósł koszty rzekomych napraw jak również, że po podsumowaniu prac zleconych cedentowi w W. oraz T. wychodziła strata bowiem nie znalazły one potwierdzenia w zgromadzonym materiale dowodowym.

Sąd zważył co następuje:

Z poczynionych przez Sąd okoliczności faktycznych wynika, że pozwany działając w imieniu i na rzecz (...) sp. z o.o. zlecił cedentowi wierzytelności wynikającej z faktury VAT nr (...) wykonanie prac polegających na położeniu płytek na klatkach schodowych i balkonach.

Zatem strony tej umowy w ramach przewidzianej w art. 353¹k.c. zasady swobody umów zawarły umowę nienazwaną, w ramach której cedent zobowiązał się do wykonania zleconych prac glazurniczych natomiast zamawiający zobowiązał się do zapłaty umówionego wynagrodzenia. Ponieważ celem zawartej pomiędzy stronami umowy było osiągnięcie uzgodnionego przez strony rezultatu, to umowa ta ma charakter umowy o dzieło, a więc należy do niej odpowiednio

stosować przepisy dotyczące umowy o dzieło. Stosownie do art. 627 k.c. przez umowę o dzieło przyjmujący zamówienie zobowiązuje się do wykonania oznaczonego dzieła, a zamawiający do zapłaty wynagrodzenia. Obowiązek zamawiającego zapłaty wynagrodzenia odpowiada obowiązkowi przyjmującego zamówienie wykonania oznaczonego dzieła. Przy czym w myśl art. 642§1 k.c. w braku odmiennej umowy przyjmującemu zamówienie należy się wynagrodzenie w chwili oddania dzieła. Umowa o dzieło jest umowa wzajemną i w zasadzie wynikające z niej świadczenia powinny być spełnione jednocześnie (art. 488 k.c.). Obowiązkowi oddania dzieła (wydania według art. 643 k.c.) odpowiada obowiązek jego odebrania przez zamawiającego (art. 643 k.c.) i zapłaty umówionego wynagrodzenia.

W niniejszej sprawie cedent spornej wierzytelności zaoferował pozwanemu dzieło do odbioru w ramach zawartej umowy, bowiem jak wynika to z materiału dowodowego prace wykonywane przez pozwanego jako podwykonawcę zostały odebrane przez generalnego wykonawcę. Powódka wykazała, iż zlecone dzieło zostało wykonane w całości, wykazała wysokość należnego cedentowi wynagrodzenia, co też potwierdził prezes zarządu pozwanego. Ponadto powódka wykazała, iż jakkolwiek dzieło było dotknięte usterkami wymagającymi poprawy, to takie działania naprawcze cedent podjął, w wyniku czego usterki te zostały usunięte.

W przedmiotowej sprawie pozwany twierdził, iż sam wykonał poprawki od 4 do 5 balkonów, poniósł z tego tytułu koszty oraz twierdził, że po podsumowaniu prac zleconych cedentowi w W. oraz T. wychodziła strata.

Zatem pozwany powinien te okoliczności wykazać bowiem obowiązek przedstawienia dowodów w tym zakresie spoczywał na pozwanym (art.3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art.227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art.6 k.p.c.) Stanowisko takie zawarł Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 17 grudnia 1996r. sygn. akt I CKU 45/96 (opublikowane w OSNC z 1997r./6-7/76). Przez fakty należy rozumieć wszystkie okoliczności faktyczne, istotne z punktu widzenia danego przepisu prawa materialnego, z którego strona wywodzi korzystne dla siebie skutki prawne (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 listopada 2011 roku sygn. akt III CSK 28/11). Niemniej jednak jeżeli materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie daje podstawy do dokonania odpowiednich ustaleń faktycznych w myśl twierdzeń jednej ze stron, sąd musi wyciągnąć ujemne konsekwencje z braku udowodnienia faktów przytoczonych na uzasadnienie żądań lub zarzutów (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 18 stycznia 2012 roku sygn. akt I ACa 1320/11). Zatem strona, która nie przytoczyła wystarczających dowodów na poparcie swych twierdzeń ponosi ryzyko niekorzystnego dla siebie rozstrzygnięcia, o ile ciężar dowodu, co do tych okoliczności na niej spoczywał.

Otóż zdaniem Sądu pozwany temu ciężarowi nie podołał. Mianowicie nie wykazał, że w rzeczywistości cedent nie usunął wszystkich usterek na balkonach. W tym miejscu należy wskazać, iż wbrew twierdzeniom pozwanego cedent usunął stwierdzone usterki, co też nie może budzić wątpliwości w świetle zgromadzonego materiału dowodowego, a przede wszystkim zeznań majstra budowy i kierownika budowy.

Ponadto pozwany w toku niniejszego postępowania nie zgłosił zarzutu potrącenia wierzytelności, która rzekomo mu przysługiwała wobec cedenta w związku z poniesionymi kosztami usunięcia usterek jak również stratą związaną z wykonywanymi przez cedenta pracami w T.. Nie wykazał przesłanek uzasadniających odpowiedzialności cedenta na podstawie art. 471 k.c.

Zatem mając na uwadze poczynione przez Sad ustalenia faktyczne należy uznać, że cedent wykonał zlecone prace glazurnicze, po wykonaniu przedmiotowych prac fakturę VAT wystawił na R. K., który nie był de facto podmiotem zobowiązany do zapłaty za wykonane dzieło. Natomiast w rzeczywistości podmiotem zobowiązany do zapłaty za wykonane prace był pozwany, co też było bezpośrednią przyczyną wystawienia korekty faktury.

Stosownie do art. 509 k. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Jakkolwiek pozwany kwestionował skuteczności umowy powierniczego przelewu wierzytelności przysługującej cedentowi na rzecz powódki, to jednakże mając na uwadze okoliczności faktyczne związane z udzieleniem pełnomocnictwa przez

ówczesnego prezesa zarządu spółki cedenta oraz ewentualną konwalidację złożonego oświadczenia, co też nastąpiło z chwilą nabycia udziałów w spółce i objęcia funkcji prezesa zarządu przez J. D. zarzut ten należało uznać za bezzasadny. W tym miejscu należy zaznaczyć, iż wbrew twierdzeniom pozwanego przedmiotowe pełnomocnictwo zostało udzielone członkowi zarządu J. D. przez ówczesnego prezesa spółki M. O., który był upoważniony do jednoosobowej reprezentacji i udzielając w/w pełnomocnictwa działał w imieniu spółki, o czym świadczy chociażby firmowa pieczęćka spółki umieszczona w miejscu własnoręcznego podpisu M. O..

Wobec powyższego powódka skutecznie nabyła przedmiotową wierzytelność w związku z czym posiada legitymację czynną do domagania się zasądzenia na jej rzecz kwoty należności głównej wynikającej z pozwu wraz z odsetkami.

Reasumując skoro powódka wykazała, iż przysługuje jej od pozwanego roszczenie pieniężne w wysokości wskazanej w treści pozwu to przedmiotowe powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

Sąd uwzględnił roszczenie powódki w zakresie kwoty 177,62 zł dochodzonej z tytułu zryczałtowanej rekompensaty za koszty odzyskania należności, gdyż znajduje ono uzasadnienie na gruncie przepisów ustawy z dnia 08 marca 2013r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (Dz.U.2013.403) w brzmieniu obowiązującym do dnia 31 grudnia 2015r. (w związku z treścią art. 55 ust. 1 ustawą z dnia 09.10.2015r. o zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, ustawy – kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw Dz. U z 2015r. poz. 1830, w niniejszej sprawie ma zastosowanie w/w ustawa w tym właśnie brzmieniu). Otóż stosownie do art. 10 ustęp 1 tej ustawy wierzycielowi, od dnia nabycia uprawnienia do odsetek, o których mowa w art. 7 ust. 1 lub art. 8 ust. 1, przysługuje od dłużnika, bez wezwania, równowartość kwoty 40 euro przeliczonej na złote według średniego kursu euro ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski ostatniego dnia roboczego miesiąca poprzedzającego miesiąc, w którym świadczenie pieniężne stało się wymagalne, stanowiącej rekompensatę za koszty odzyskiwania należności. Ponadto co warte podkreślenia przedmiotowa rekompensata przysługuje powódce bez konieczności wykazania, że koszty te zostały poniesione (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 11 grudnia 2015 r. w sprawie III CZP 94/15 Biul.SN 2015/12/11).

W tym stanie rzeczy Sąd orzekł jak w pkt. 1 i 2 sentencji wyroku.

O odsetkach Sąd orzekł w oparciu o art. 7 ustawy z dnia 08 marca 2013r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych . (Dz.U.2013.403 z późn. zm.) w zw. z art. 476 k.c.

O kosztach postępowania Sąd orzekł zgodnie z art. 98 k.p.c. Stosownie do w/w przepisu, strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Powołany przepis ustanawia dwie zasady rozstrzygnięcia o kosztach procesu, tj. zasadę odpowiedzialności za wynik procesu oraz zasadę orzekania o zwrocie kosztów niezbędnych i celowych. Przepisy art. 98 § 2 i 3 k.p.c. statuują niezbędne koszty procesu, i tak stosownie do § 3 do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata zalicza się wynagrodzenie jednego adwokata. Kosztami postępowania sąd obciążył pozwanego wobec uwzględnienia powództwa w całości. Koszty postępowania po stronie powodowej w niniejszej sprawie stanowiła opłata sądowa w kwocie 1.997 zł., wynagrodzenie pełnomocnika pozwanego w kwocie 3.600 zł. ustalone w oparciu o § 2 pkt. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U.2015.1800) oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.

W myśl zaś art. 113 ust 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. 2005 Nr 167, poz. 1398 ze zmianami) kosztami sądowymi, których strona nie miała obowiązku uiścić lub których nie miał obowiązku uiścić kurator albo prokurator, sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji obciąży przeciwnika, jeżeli istnieją do tego podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu. W związku z tym, mając na uwadze, że pozwany przegrał proces Sąd stosownie do punktu 3 wyroku nakazał pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Kaliszu kwotę 437,96 zł. tytułem zwrotu wydatków poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa, na które składają się koszty stawiennictwa świadka.